

Ja no hi som

Un relat de: [Joan Pau Inarejos Vendrell](#)

Tu i jo acabem de desaparèixer. No és el típic somni on assisteixes a la teva mort o al teu funeral. Si t'hi fixes, ningú plora per nosaltres. No hi ha ningú que recordi en veu alta que érem massa joves. No hem tingut cap accident ni ens corcava cap malaltia. No ens hem ajagut amb les mans entrelaçades després de beure un flascó de verí. Tampoc ens ha matat cap assassí pertorbat. Simplement hem desaparegut. A poc a poc i per sempre.

Ara que ja no hi som, no et sents més lliure? Ara podem parlar de tot sense presses. Tot allò que postposàvem ens ho podem plantejar sense límits. En el nostre paradís abstracte tot és llum i espai disponible. Per fi em puc moure sense patir per entrebancar-me i sense notar la càrrega del meu cos imperfecte. Podem muntar-nos la nostra festa metafísica. No tacarem res, no caldrà rentar plats ni recollir els vidres trencats. Encara mires enrere. No t'hi escarrassis; no ens esperen ni ens recorden.

Ara que hem desaparegut, ja no tenim secrets l'un per l'altre. Podem contemplar el nostre no-res, exactament igual l'un a l'altre. Tu no-ets tant com jo. S'han acabat les discrepàncies i les mitges mentides per anar fent. Digue'm la cosa més grossa, ataca'm o intenta desenganyar-me: rebotarà com l'aigua contra el vent. Ja no hi sóc perquè res m'afligeixi, ja no hi ets per fer-ho i penedir-te'n. I no corris, que l'autobús no passarà. Ara és el món qui ha de córrer i neguitejar-se mentre nosaltres gaudim silenciosament del nostre no existir.